

Velho ja punainen ruusu

Olipa kerran kaukainen ruusutarha, jonka keskellä asui Rosengardin velho. Velholla oli jo melkein kaikki mitä mitä hän mielestään tarvitsi, mutta häneltä puuttui vielä jotain. Velho nimittäin tahtoi viedä prinsessa Mirandan punaisen ruusun. Tarujen mukaan ruusussa on taikavoima, jonka avulla sen omistaja elää ikuisesti. Mutta velholla on ongelma. Huone jossa ruusu on, sijaitsee linnan korkeimmassa tornissa. Rosengardin velho ei osaa lentää vanhalla luudallaan, eikä ikinä pääsisi vartijoiden ohi, joten hänen piti keksiä ratkaisu.

Eräänä päivänä velho yritti lähteä etsimään ruusua. Velhon ensimmäinen suunnitelma oli päästä vartijoiden ohi, joten hän päätti vain lähteä koittamaan onneaan.

Ensimmäiseksi velho puki ylleen mustan kaavun valeasuksi. Sitten hän lähti kävelemään tornia kohti.

Velho piiloutui ruusupensaaseen. Siellä oli niin paljon piikkejä, että velho ei kestänyt enää. Velho syöksyi ruusupensaasta vahingossa suoraan tornin kovaa kiviseinää päin.

Sen jälkeen hän pyörtyi. Pian törmäämisen jälkeen tornin vartijat löysivät velhon maasta. Kaksi vartijaa nostivat velhon maasta ja sanoivat hänelle:

-Koska ajattelit herätä senkin mustakaapu!

Ja siihen velho kyllä heräsi ja vastasi vartijoille:

-Kehtaattekin haukkua minua mustakaavuksi! Minä olen Rosengardin velho.

Vartijat vastasivat velholle:

-Anteeksi vain herra velho, mutta häivy täältä!

Velho vastasi:

-Ärrhhhh!

Velhon toinen suunnitelma tehdä taikajuoma, jonka avulla hän saisi pyörrytettyä vartijat. Velho tarvitsi kolme ainesta: ruusupensaaseen piikin, suolaa ja banaanin kuoren. Kun velho lähti hakemaan ruusupensaaseen piikkiä, hänen kissansa Arnold heräsi päiväuniltaan. Arnold käveli melkein unissaan hyllyä pitkin ja kaatoi vahingossa sokeria velhon taikajuoma pataan. Arnold säikähti ja juoksi äkkiä takaisin petiinsä nukkumaan. Velho palasi takaisin padan luo piikkinsä kanssa.

Pian velho ihmetteli:

-Arnold, laitoinko jo suolan pataan?

Arnold kissa ei vastaa.

Velho sanoo:

-Kai minä sitten voin sitä ainakin lisätä.

Kun velho oli laittanut ruusupensaaseen piikin pataan, hän lähti etsimään banaanin kuorta. Sen velho löysi heti maasta ja vei sen myös pataan. Velho kaatoi valmiin

taikajuoman pulloon ja lähti kävelemään kohti tornia. Hän piiloutui puun taakse ja heitti taikajuomaa vartijoita kohti. Yhtäkkiä kuului hirveä pamahdus ja syntyi valtava sumupilvi. Velho tajusi että taikajuoma oli epäonnistunut. Pian vartijat huomasivat velhon ja käskivät ankarasti poistumaan. Velho oli epäonnistunut jo kaksi kertaa, joten hän päätti levätä ja kokeilla myöhemmin uudestaan.

Kun velho oli levännyt noin viisi päivää, hän päätti yrittää jatkaa ruusun metsästystä.

Velhon kolmas suunnitelma oli kiivetä tornin seinää pitkin ylös asti.

Hän haki ensimmäiseksi maalipurkin, jossa oli harmaata maalia valeasua varten.

Sen jälkeen velho otti pensselin ja alkoi maalata mustaa kaapuaan harmaan tiiliseinän näköiseksi.

Kun tiiliseinä-kaapu oli valmis, hän lähti kohti tornia. Velho päätti kiinnittää vielä jalkoihinsa piikkikengät, jotta hän saisi paremman otteen seinästä. Velho alkoi kiipeämään ylöspäin. Seinä olikin korkeampi kuin velho muisti, joten matka oli pidempi. Kun velho oli päässyt hieman ylemmäs, hän näki ensimmäisestä ikkunasta sisään. Velho oli myös unohtanut että prinsessa Mirandalla on lemmikkinä puhuva aasi nimeltä Rauno. Ja koska Rauno-aasi osaa puhua, velhon on paljon haastavampaa ottaa ruusu, koska se voi kertoa kaikesta Mirandalle.

Velho jatkoi kiipeämistä. Pian velho näki tumman pilven lähestyvän häntä kohti. Velho oli jo puolessa välissä matkaa, joten alas oli yhtä pitkä matka kuin ylös. Kun pilvi oli velhon päällä, alkoi hirveä lumimyrsky. Velhon ote lipsi ja hän tippui suoraan ruusupensaaseen. Lumimyrsky loppui parin tunnin kuluttua ja velho heräsi pensaasta. Hän oli niin pettynyt, että hän itki kävellessään kotiin.

Kotona hän keitti kupillisen teetä rauhoitellakseen itseään. Kun velho oli rauhoittunut, hän päätti rakentaa itselleen ihmeluudan. Luuta tulisi lentämään, varoittamaan vartijoista, kertomaan jos lumimyrsky saapuu ja tottelemaan muutenkin velhoa.

Kuukauden kuluttua ihmeluuta oli valmis. Luuta oli juuri sellainen kuin velho oli toivonut. Hän nimesi luudan "Madridiksi". Hän oli keksinyt nimen siitä kun hän kävi nuorena lomalla Madridissa, Espanjassa. Velho laittoi punaisen kypäränsä päähän ja nappasi Madridin mukaan.

Hän käveli tornin viereen, asettui luudan selkään ja sanoi:

-Nyt mikään ei estä minua!

Vain harakka räähkyi velholle.

Velho ei siitä välittänyt vaan nousi lentoon. Se sujui yllättävän hyvin. Hän nousi ylemmäs ja ylemmäs, kunnes Rauno-aasi huomasi hänet. Rauno-aasi yritti estellä häntä, mutta velho oli niin voimakas että pääsi prinsessan huoneeseen ikkunasta. Huoneessa oli meikkauspöytä, vaatekaappi ja sänky, jossa oli pitsiverhot. Velho kuuli prinsessa Mirandan askeleet, jotka lähestyivät huonetta. Velho piiloutui sängyn alle. Miranda astui huoneeseen ja sanoi:

-Olin kuulevinani ääntä.

Velho oli ajatuksissaan ja vastasi:

-Kuulit oikein.

Velho paljasti itsensä vahingossa prinsessalle. Prinsessa Miranda säikähti, mutta uskalsi katsoa sängyn alle. Hän ihmetteli, että kuka oli päässyt tornin vartijoiden ohi.

Velhon silmät kiilsivät, kun hän näki prinsessa Mirandan kädessä olevan ruusun.

Velho huusi:

-Ruusu! Punainen ruusu, jota olen etsinyt pitkään!

Miranda vastasi:

-Ruusunko sinä haluat?

Velho selitti prinsessa Mirandalle ruusun voimista. Miranda sanoi kuulleensa voimasta, mutta se oli ollut vain vanhasta lasten sadusta.

Velho kysyi:

-Ai eikö se olekaan totta?

Miranda vastasi:

-Ei. Se oli vain satua.

Velho oli yllättävän iloinen tapahtuneesta. Puhelias Rauno-aasi saapui paikalle ja sanoi:

-Eiköhän pidetä juhlat illalla.

Prinsessa ja velho vastasivat myönteisesti. Juhliin oli kutsuttu koko kylä. Juhlien jälkeen Rosengardin velho, prinsessa Miranda ja koko kylä eli elämänsä onnellisena loppuun asti.